

HUNTING
ADELINE

Bestsellerová autorka USA TODAY

H. D. CARLTON

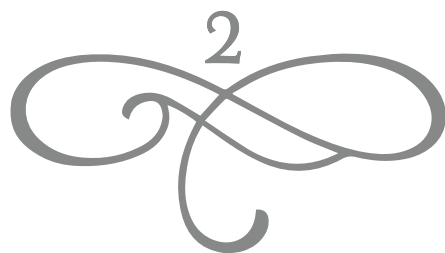
2

HUNTING ADELINE

Bestsellerová autorka USA TODAY

H. D. CARLTON

2025

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie používať ani reprodukovat' akýmkoľvek spôsobom bez písomného povolenia s výnimkou krátkych citácií obsiahnutých v kritických článkoch alebo recenziách.

Táto kniha je beletristické dielo. Mená, postavy, podniky, organizácie, miesta, udalosti a príhody sú buď výsledkom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými žijúcimi alebo mŕtvymi osobami, udalosťami alebo miestami je úplne náhodná.

Názov

HUNTING ADELINE

Copyright: © 2022 H. D. Carlton

All rights reserved

Translation © 2025 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design: © TCR Designs

Illustrations and Edges © Shutterstock

Slovak Edition: © 2025 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-145-1

ISBN 978-80-8247-146-8 PDF

ISBN 978-80-8247-147-5 EPUB

ISBN 978-80-8247-148-2 MOBI

VAROVANIE

Ako niektorí z vás možno vedia, prvá kniha z tohto dua, Haunting Adeline, bola zakázaná kvôli varovaniam. Je však veľmi potrebné, aby ich mala. Sú k dispozícii aj na mojej webovej stránke.

Táto kniha obsahuje veľmi temné spúšťacie situácie, najmä tú, ktorá sa začína na Z a končí na E, hoci NIE medzi hlavnými postavami. Je to dostatočne kreatívne, Zon? Tieto scény môžu byť detailné, preto prosím pokračujte opatrne. Obsahuje aj grafické násilie, sexuálne útoky, explicitné sexuálne situácie, obchodovanie s ľuďmi, posttraumatickú stresovú poruchu a veľmi špecifické úchylky, ako napríklad hru s krvou, hru s nožmi, degradáciu a somnofiliu.

Táto kniha je **podstatne** temnejšia ako prvá. Prosím, berte tieto varovania vážne.

Na vašom duševnom zdraví záleží.

Pre moju úzkosť,
pretože si ma v tomto prípade naozaj skúšala
a ja som ti aj tak nakopala zadok.

PLAYLIST

Story of the Year – Miracle
Sophie Simmons – Black Mirror
Klergy – No Rest for the Wicked
gavn! – Crazy
Bad Omens – The Death of Peace of Mind
A.A. Bondy – Skull & Bones
Echos – Saints
Jacqui Siu – Danger
Young Summer – Will It Ever Be the Same
MJ Cole & Freya Ridings – Waking Up
Skillet – Monster
Zero 9:36 – Tragedy
Skylar Grey (feat. Eminem) – Kill for You
Aaron Camper – Hypnotizing
Gavin Haley – Sad Season
Glimmer of Blooms – Can't Get You Out of My Head
Ghostly Kisses – Spellbound
Echos – Guest Room
Red – Let It Burn

Ak očakávate rýchle stretnutie, táto kniha nie je pre vás.

Nebojte sa však, nie je menej pikantná.

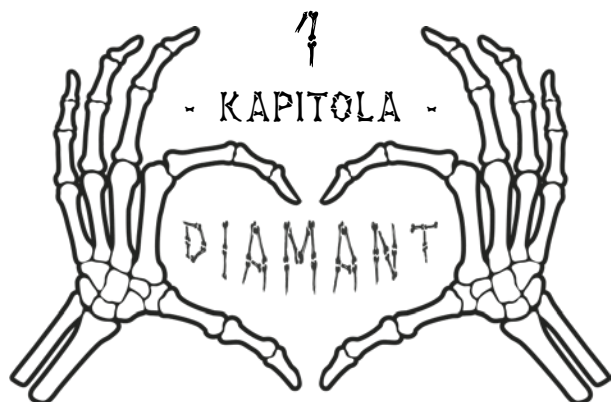

ČASŤ I

Pustite ma. Pustite ma. Pustite ma.
Prosimprosimprosim PROSIM

PROSIM PROSIM
PROSIM

KURVA, ~~PROSIM~~
PUSTITE
MA

Čuch. Prvý zo zmyslov, ktorý sa prebudil. Bola by som radšej, keby to bol ktorýkoľvek zmysel, len nie čuch. Zaplaví ma vôňa telesného pachu, korenenej kolínskej a niečoho, čo sa dá opísať len ako zápach stelesneného zla.

Môj šiesty zmysel ma začína zaplavovať naliehavými varovnými tónmi.

Som v nebezpečenstve.

Tie tóny sa menia na pieseň plnú škripotu a hlasných zvukov. Naplňa ma srdcervúca panika. Adrenalin prudko stúpa. Musím pozbierať všetky zvyšky zdravého rozumu, aby som zostala čo najtichšie.

Pomaly otváram zalepené oči, víta ma úplná tma. Chvíľu mi trvá, kým si uvedomím, že mám na hlave šatku.

Blažená otupenosť sa vytráca. Prichádzam o dych, preniká mnou bolesť. V absolútnej agónii zaplaví moje telo.

Bože, takýto je pocit byť nažive? To nemôže byť smrť. Keby to tak bolo, cítila by som pokoj. A možno som sa zalúbila do stalkera, ale nech sa prepadnem, ak som nepristála medzi nebeskými bránami.

Kurva, zaslúžila som si tie sračky.

Prehrabávam sa v myšlienkach, popri bolesti sa snažím myslieť, spomenúť si, čo sa mi to, kurva, stalo. Matne si spomínam na správy od Dayi. Žiadala ma, aby som prišla k nej. Cítila som naliehavú po-

trebu ísť za ňou, keď mi neodpovedala na telefonáty. Nastúpila som do auta... svetlá reflektorov a panika... trhlo ma dopredu... a potom nič.

A teraz som tu... nech je to kdekoľvek. Nie som však na bezpečnom mieste.

Kriste, bola to Daya, kto mi vlastne písal? Stalo sa niečo aj jej?

Táto možnosť vo mne vyvolá ďalšiu vlnu paniky. Scenáre sa redukujú a vyvíjajú, až sa zo mňa stáva kopa úzkosti a zúfalstva. Mohla by byť zranená alebo mať vážne problémy.

Kurva, *ja* som zranená, mám vážne problémy a netuším, ako sa z nich, doriti, dostanem.

Dych sa mi zrýchľuje a srdce mi bije tak silno, až to fyzicky bolí, tak mi naráža do hrude. To, aby som mlčala, ma stojí práve ten kúsok síl, ktoré mi zostali.

Kde to, kurva, som?

Kde je Zade?

Ozvú sa tiché monotónne hlasy tlmené hlukom v mojich ušiach. Silnejú. Napínam uši a snažím sa počuť cez tlkot srdca a bolesť, ktorá sa mi v tele zväčšuje ako balón s vodou.

Nejakým spôsobom má aj agónia svoj hlas a je kurevsky hlasná.

„Z ju bude hľadať,“ povie potichu jeden muž. „Ale keď sa dostaneme ku Garrisonovi a zbavíme sa dodávky, bude to fajn. Dostaneme ju tam rýchlo.“

Mysel mi zaplaví konkrétna spomienka. Záblesky toho, ako ma ťahajú z auta v bolesti spôsobenej sklom a kovem, ktoré sa mi zahryzávajú do pokožky. To vysvetľuje, prečo mi tak veľmi horí chrbát.

Kurva, uniesli ma – *samozrejme*. Musela to byť práca Spoločnosti. Zade povedal, že sa na mňa zamerali, a preto mal pred Parsons Manor rozmiestnené hliadky. Museli použiť Dayu, aby ma vylákali von. Existuje veľká pravdepodobnosť, že uniesli aj ju.

Kurva, som idiot.

Keď Daya nezdvíhala telefón, ani som sa len nepozastavila nad tým, že by to mohla byť pasca. Bola som taká odhodlaná dostať sa k nej v prípade, že by bola zranená alebo v ťažkostiach, že mi ani nenapadlo zavolať Zadeovi. Mohlo to zachrániť nielen mňa, ale aj Dayu.

Zavriem oči, do hrdla sa mi vkradne vzlyk. Cez mihalnice mi sklzáne slza, hrud' sa mi chveje námahou. Snažím sa nezosypať. Bola to moja vlastná prekliata chyba.

Zade ma toľkokrát varoval, že idú po mne a ja sa nechám vlákať hneď do prvej pasce, ktorú nastražili.

Si taký idiot, Addie. Taký zasraný idiot.

„Ty si naozaj myslíš, že ju pred ním dokážeme ukryť? To je skurvený Z, človeče,“ reaguje ďalší muž. Má mierne hispánsky prízvuk.

„Len dávame Spoločnosti to, čo si vyžiadala. Čoho sa bojíš viac? Ich alebo Z?“

Kurva, *bola* to prekliata Spoločnosť. Vedela som to! Do tela mi to vlialo novú dávku adrenalínu.

Neviem, prečo ma hodili do týchto sračiek, ale musia ma z tohto zasraného šalátu skazenosti vyviesť. Nepatrím sem. Patrím do šalátu plného ovocia a zeleniny. Zdravých vecí, ktoré ma nevytlačia z cesty a nezotročia.

„Doriti, radšej by som si nevyberal,“ zamrmle druhý muž.

Zaznie zvuk. Ako ruka, ktorá niekoho plesne po pleci alebo chrbte, akoby ho chcela upokojiť. „Škoda, že nemáš na výber, Rio. Je to jedno. Toto dievča tu má hodnotu miliónov. Veď tu máme skurvený Diamant. Len si to predstav, človeče – dievča Z, presne tá, na aukčnom pódiu. Vieš, koľko má nepriateľov? Ľuďom bude peniť z úst, len aby si z jeho dievčata urobili svoju hračku. Ja dostanem svoj podiel od Maxa a tebe to vykompenzuje Spoločnosť. Budeme si žiť v skurvenom luxuse.“ Jeho výbuch smiechu pripomína hyenu. „Po tom, čo nabehnú peniaze, si môžem kúpiť vlastný prekliaty súkromný ostrov!“

Hovorí o mne, akoby som bola dom na predaj. Vzbĺkne vo mne hnev.

„Tvoja predstava o pohodlí sa líši od tej mojej. Budeme sa musieť ukrývať spolu s ňou. Aspoň kým je Z ešte nažive,“ odpovie druhý muž – Rio. Jeho meno mi znie povedome. Matne si spomínam, ako ho niekto kričal, keď ma vytlačili z cesty.

„Neboj sa, človeče. Vďaka dnešnému rituálu budeme mať náskok a som si istý, že Z Spoločnosť nejakým spôsobom zlikviduje. Ochráni nás.“

Prvý muž neodpovedá. Posmešne si odfrkne.

Ježiši Kriste, naozaj som vo veľkých problémoch. V kútikoch očí sa mi objavajú slzy. Aj keď sa snažím, spoza šatky sa vylejú von ako rieky.

Sotva sa mi podarí potlačiť vzlyk. Vydriapal sa z hrdla až na vnútornú stranu zubov.

Zhlboka dýchaj, Addie. Čo ťa Zade naučil?

Chvíľu mi trvá, kým sa spamätám, ale nakoniec ku mne prenikne jeho hlas.

Zanechaj dôkazy.

Zatnem zuby cez bolesť, pomaly chytím pramene svojich vlasov a trhnem. Ostré bodnutia sú v porovnaní s bolesťou vo zvyšku môjho tela nepodstatné.

Pohybujem sa minimálne a pomaly. So zaviazanými očami netuším, či ma dobre vidia. Jeden pohyb kútikom oka ich môže upozorniť.

Krútim prstami, kým sa pramene neuvoľnia a neodpadnú.

Snažím sa chytiť ďalší prameň, nejaká prekážka mi v tom zabráni. Vykríknem.

Aj keď sa dvojica mužov nerozprávala, v miestnosti zavládlo mŕtvoľné ticho.

„Vitaj v krajine živých, srdiečko,“ zaspieva jeden z mužov. Je to ten prvý chlap, ktorý ma označil za Diamant.

„Kam ma beriete?“ pýtam sa zachrípnutým hlasom.

„Do tvojho nového domova... nuž, dočasného domova,“ opraví sa. „Ten, kto zaplatí najviac, ti poskytne domov navždy.“ Zachechce sa, akoby som bola pes, ktorého sa chystajú adoptovať do milujúcej rodiny.

„Skvelé,“ zaštekám, „zdá sa, že som vyhrala jackpot.“

Jeden z nich sa neveselo zasmieje, ale tentoraz znie ako Rio.

„Drž sa pevne tohto humoru, dievčatko. Tam, kam ideš, ho budeš potrebovať.“

Skôr než stihnem otvoriť ústa a odpovedať, v ruke pocítim vpich. Do žíl sa mi rozšíri pálenie.

Prudko sa nadýchnem. Je to posledný nádych, kým všetko nezaľahá temnota.

„Jej životné funkcie sú nestabilné a krvný tlak klesá. Musíme jej dať infúziu.“

Zavrtím sa. Zvonenie v mojich ušiach naruší neznámy hlas.

V každom centimetri tela mi horí agónia. Mám pocit, akoby som bola pod vodou, bojovala, aby som sa dostala na hladinu, ale zároveň sa od nej odkopávala, pretože viem, že bolesť sa len zosilní. Som zahalená v ohnivom plášti, plamene mi olizujú nervové zakončenia. Čím bližšie som k vedomiu, tým jasnejšie planú.

V ramene cítim drobné pichnutie, po ktorom sa z rôznych strán ozývajú tlmené hlasy.

„Vykĺbené rameno, úraz hlavy, tržné rany po celom tele.“ Mužov hlas zoslabne, potom sa opäť ozve drsný výkrik, ktorý cítim až na chrbte.

„Doriti, Rio, toto nie je skurvená nemocnica, kde mám potrebné vybavenie. Práve teraz by mohla mať vnútorné krvácanie... čo ja viem?“

„No tak, človeče, ešte pred chvíľou bola v poriadku,“ odpovie ďalší, v jeho tóne je cítiť obavy. Asi Riov spoločník.

„V poriadku? Neviem, aké zranenia utrpela. Je očividné, že sa udrela do hlavy. Mohla by vnútorne krváčať a potenciálne zomrieť v priebehu niekoľkých sekúnd. Nájdeš mi CT?“ Keď nastane ticho, nasleduje zamrmlanie: „Myslel som si.“

Temnota olizuje hranice môjho vedomia a hrozí, že ma stiahne späť pod hladinu. Zastonám. Viečka mi nadvihnú skúmajúce prsty. Bliká v nich jasné svetlo, ale takmer si ho nevšímam.

„Slečna, môžete mi povedať, čo vás bolí?“

Svetlo nahradí starší muž, ktorého tvár sa týči nado mnou. Je rozmazaná, ale rozoznávam chumáče šedivých vlasov, husté fúzy a ble-domodré oči.

Roztvorím pery, ale jazyk sa mi prilepí na podnebie.

Ježiši, čo mi to pichli? Nech to bolo čokoľvek, som z toho dezorientovaná a mám závraty.

„Viem, že máte teraz veľké bolesti, ale potrebujem, aby ste mi povedali, čo vás bolí.“

Všetko. Všetko ma kurevsky bolí.

„Moje... plece,“ zachrčím nakoniec. „Moja hlava.“

„Hocikde inde? Hruď alebo brucho?“

„Chrbát,“ zalapám po dychu a opäť si spomeniem, ako ma ťahali z auta. Mám pocit, akoby mi chrbát rozrezali strúhadlom na syr.

„To je všetko?“ nalieha.

Prikývnem, tie ustavičné otázky ma vyčerpávajú. Bolí ma aj milión iných miest, ale vyčerpala som svoju energiu. Som taká unavená...

„Podáme vám anestéziu a dáme vás do poriadku, dobre?“

Moje okolie sa vyjasní a črty mužovej tváre sa zostria. Vidím chlapa za ním, pokračuje z nohy na nohu a sleduje nás.

Je čas ísť spať, princezná.

Tmavé bezodné oči a zlovestný úsmev – Rio. To on ma vytiahol z auta. Záblesky toho rozhovoru mi unikajú, ale viem, že v tom bolo niečo viac. Pri tom neúprosnom búšení v lebke nedokážem myslieť.

Práve keď som začínala zaostrovať poriadne, zrak sa mi opäť rozmazal a viečka mi oťaželi. Nedokážem bojovať s hlbokým volaním, ktoré mi káže jednoducho zavrieť oči.

Nechcem s tým bojovať. Nie, keď ma to odvedie preč od bolesti.

Addie, zlato, potrebujem, aby si kvôli mne bojovala, dobre? Potrebujem, aby si prežila, kým sa k tebe nedostanem.

„Ako veľmi je poškodená?“

Táto otázka ma vytrhne z nekonečnej jamy, v ktorej som plávala. Ilúzia Zadeovho hlasu sa rozplýva. Nebol skutočný. Ale zdal sa byť. Bol taký upokojujúci, že bojujem, aby som zostala tam, kde ho počujem.

„Ako veľmi myslíš? Vytlačil si ju z cesty.“

Popri nahnevanej reakcii mi v celom tele pulzuje tupá bolesť. Počujem vzdych. Starší muž potom pokračuje.

„Bude mať niekoľko jaziev na chrbte od skla. Máš šťastie, že boli celkom čisté. Nebudú také hrozné.“

„To zníži jej hodnotu,“ zašepká hlas, príliš tichý na to, aby bolo možné rozoznať, kto to povedal.

„Drž hubu! Aj tak dostaneš zaplatené. Čo ti na tom, kurva, záleží?“

„Hm, možno preto, že tvojou dementnou chybou riskuješ môj život? Ježiši, Rio, vedel som, že je dobitá, ale nie až *takto* zle.“

Čokoľvek chcel Rio povedať, prerušil ho neznámy hlas – ten, ktorý zrejme patril lekárovi.

„Medzi dvoma väčšími ranami má tridsať stehov, pretože ste ju ťahali po ostrom kove a skle. Hádám ste nečakali, že to bude bez trvalých poškodení,“ hovorí a jednoznačne sa postaví na stranu Riovho spoločníka.

„*Doboha*, Rio. Chápeš, že to môže ísť z môjho vrecka? Pýtal som ťa o pomoc, nie o to, aby si mi to všetko dojebal.“

„Kurva, ako si si myslel, že ju dostanem von, čo? Zdvihnem auto ako nejaký zasraný Superman a odvalím ho, aby som ju mohol vyniesť von?“ vyplúje Rio.

Zovrie mi hrud'. Hrubosť jeho tónu mi pripadá ako škrabanie nechťami po tabuli. Na *ten* prekliaty hlas som sa zobudila už priveľa ráz. A zakaždým je to krutá pripomienka toho, že ma vtiahli do nočnej mory a ešte som nenašla cestu von.

„Keby si do toho auta nenarazil tak silno, nič z toho by sa nestalo, ty jeden kus hovna.“

„Keby si *ty* nebol taký sfetovaný a nevrieskal mi do ucha, mohol si byť skurveným vodičom ty, tak ako to malo aj byť.“

„Páni, dajme si prestávku. Je pri vedomí. Krvný tlak jej stúpa.“

Zatajím dych, ale nenamáham sa predstierať. Pomaly otvorím oči. Okolo mňa stoja traja muži. Hľadia na mňa ako na laboratórnu krysu počas experimentu.

Príšerne dojebaného experimentu.

Pohľad mi najskôr spočinie na tmavých očiach. Sú takmer čierne a bez života, je v nich nedostatok tepla. Svetlohnedú pokožku toho chlapa pokrývajú tetovania. Moju pozornosť najprv upútajú vavrínové listy po oboch stranách jeho hrdla. Na sebe má zazipsovanú koženú bundu, ale na rukách a po všetkých prstoch sa mu vinie čierne tetovanie, čo nazna-

čuje, že s najväčšou pravdepodobnosťou je nimi pokrytý celý. Má ostré, hranaté črty, klenuté husté obočie spolu s jazvou pretínajúcou bok jeho nakrátko zastrihnutých čiernych vlasov, čo dotvára jeho takmer divoký vzhľad. Bol by príťažlivý, keby nevyzeral, že by ma najradšej videl mŕtvu.

Pohľadom sa presuniem na muža vedľa neho. Vyzerá zanedbane a na tvári má chrasty od užívania drog. Kôpku mastných vlasov mu zakrýva dozadu obrátená šiltovka, na sebe má špinavé tielko a príliš veľké nohavice. Spoznávam v ňom druhého muža, ktorý ma uniesol.

Nakoniec sa pozriem na tretieho muža. Predpokladám, že ten bude lekár. Sivé vlasy, modré oči, husté fúzy a vrásky, ktoré narúšajú inak vyrovnaný výraz jeho tváre. Jeho pohľad je jemnejší, zodpovedá tónu, ktorým hovorí. Ale niečo na ňom nesedí. Hlbokú prenikavú vibráciu neviem presne zaradiť.

Odvrátim zrak, v kostiach cítim chladnú triašku. Tupá pulzujúca bolesť je čoraz ostrejšia, ale stále nie taká silná ako vtedy, keď som sa prebudila v tej dodávke. Nech mi do tela napumpovali akékoľvek lieky proti bolesti, ich účinok vyprcháva. Neštítim sa požiť o ďalšie.

Všetky svaly ma bolia tak veľmi, že mám pocit, akoby sa mi okolo kostí vytvorila tvrdá škrupina. Som neuveriteľne stuhnutá, pri každom pohybe cítim bodanie.

Dýcham cez bolesť a obzerám sa okolo seba. Som v bielej miestnosti so stlmenými svetlami. Je to tu... sterilné. Nie je tu čisto ako v nemocnici, kde som očakávala, že budem, ale nie sme ani v podzemnej kobke.

Neviem, prečo som to vôbec očakávala.

Špinavé biele steny, betónová podlaha a strieborné skrinky lemujú takmer každú stenu v miestnosti. Vedľa nemocničnej postele je veľký kovový stôl s miskou a rôznymi nástrojmi položenými na zakrvavenej handre.

V miestnosti sú rôzne druhy strojov. Hoci väčšinu z nich nepoznám, pípajúci prístroj vedľa mňa, ktorý monitoruje moje životné funkcie, je mi známy, rovnako ako infúzia, ktorá mi vedie priamo do ruky.

Lekár vezme zo stolíka vedľa mojej postele polystyrénový pohár a podá mi ho.

„Pite pomaly,“ povie mi.

Roztrasene chytím pohár a napijem sa z neho. Studená voda je ako ľad na popáleninách. Bolestivo plná úľavy.

Drsné biele prikrývky ma pokrývajú až po pás. Pozriem sa dolu, mám na sebe len svetlomodrá odev.

Nejakým spôsobom je to to najhoršie. Vidia dôkaz toho, aká je tu zima.

Lekár si všimne, kde som sa pozrela a prehovorí.

„Ospravedlňujem sa za vaše oblečenie. Musel som ho rozstrihnúť, aby som vás mohol riadne ošetriť a posúdiť zranenia, ktoré ste utrpeli.“

„Za to môžete poďakovať Riovi,“ zamrmle si popod nos zanedbaný muž. Dosť hlasno na to, aby som to zachytila cez takmer neustály strach, ktorý sa mi točil v krvi.

„Doriti, drž hubu, Rick,“ odvrkne Rio a jeho prízvuk prehľbi hnev. „Lebo ťa zabijem a na rozdiel od tvojho drahého Diamantu nebudeš nikomu chýbať.“

Toto... toto je hrôza, akú som nikdy predtým necítila. Nepodobá sa to strachu, ktorý vo mne vyvolával Zade, a rozhodne to nie je žiadne instantné vzrušenie, ktoré mám pri strašidelných domoch a hororových filmoch. Toto je pocit, keď ste poriadne v riti.

Telo ma zradí, pípanie monitoru sa stupňuje. Lekár sa naň so znepokojením pozrie.

Na udalosti po havárii si takmer nepamätám. Matne si však spomínam na Riovu tvár, skláňal sa nado mnou, keď ma vytiahol z auta. Jeho ústa sa pohybovali, ale slová mi unikali. Všetky okrem piatich.

Je čas ísť spať, princezná.

„Kde to som?“ zašepkám a odkašlem si, aby som sa zbavila hlienov v hrdle.

„V pojebanom hoteli Ritz-Carlton, princezná. Kde si myslíš, že si?“ odsekne Rio so zlostným výrazom.

Rick sa naňho pozrie, v tvári plnej jazvičiek má obviňujúci výraz, ale mlčí. Zjavne berie Riovu hrozbu vážne.

Je jasné, že Rio to posral. Dúfam, že ho za to zabijú.

„Volám sa doktor Garrison,“ predstaví sa sivovlasý muž a úmyselne sa postaví pred Ria. Prehltnem, nič nehovorím. Ak ten úchylák očaká-

va, že mu poviem svoje meno, akoby sme boli na zasranom pohovore, tak si môže strčiť tyč s infúziou do zadku.

„Ako sa cítite?“ spýta sa a pristúpi bližšie. Nahnevám sa a skôr, ako mu stihnem presne povedať, čo cítim, pokračuje. Zrejme predpokladal moju prichádzajúcu chytrácku odpoveď. „Domnievam sa, že vás bolí hlava. Nejaká nevoľnosť?“

Zovriem pery. Zmena otázky bol dobrý ťah. Ak si pustím ústa na špacírku, zabijú ma.

Nevyviaznem z toho ako u Zadea... aj keď sa to *vyviaznutie* dá vnímať veľmi subjektívne. Aj keď sa Zade objavil prvýkrát a úplne ma vydesil, vždy som mala zvláštny pocit bezpečia. Aj keď som naňho tlačila, akoby som v hĺbke duše vedela, že Zade mi nikdy naozaj neublíži. Dáva mi to zmysel až teraz, keď sa mu podarilo votrieť sa do môjho života úplne.

Ten chlap je neuveriteľne nebezpečný... pre všetkých ostatných okrem mňa. Aj keď mieril nabitou zbraňou mojim smerom a používal ju nielen ako zbraň.

Ale títo muži? Nielenže by mi ublížili, ale by ma aj zabili.

„Nevoľnosť,“ odsekнем, hlas mám stále chrapľavý. Doktor Garrison začne narábať s infúziou a vymieňa prázdny vak s tekutinou za nový. Dúfam, že je to morfium.

Vypijem zvyšok vody v pohári, ale hrdlo mám stále vysušené. Popraskané pery si môžem oblizovať neustále, nikdy nie sú dosť vlhké.

„Máte dosť nepríjemný otras mozgu. Znamená to, že vás budeme musieť pozorne sledovať. Chcem sa uistiť, že nedôjde k ďalším zraneniam.“ Hodí nevraživý pohľad na dvojicu. Vyzerá to tak, že o tom sa už medzi sebou hádali.

Moje ústa sa začnú pohybovať na autopilota, pripravené povedať mu, aby nestrácal čas, veď tí dvaja sa postarajú o to, aby moje telo zažilo ešte veľa zranení.

Rio vycíti môj zámer.

„Neopováž sa,“ zavrčí prísne a hrozivo. „Tvoja kunda bude fungovať bez ohľadu na to, či máš poškodený mozog.“

Zatvorím ústa, pozriem na doktora Garrisona. Pery stlačí do bielej čiary. Zdá sa, že naňho Riove hrubé slová neurobili dojem.

Drž hubu, Addie. Práve sme to prebrali, hlupaňa.

„Prežili ste rozsiahlu traumy a napriek tomu, čo kto hovorí,“ vrhne nepríjemný pohľad na Ria, „potrebujeme, aby ste boli v čo najlepšej forme.“

Potrebujú ma v dobrom stave, aby som za niečo stála. Nenamietam, je to aj v môj prospech. Uzdravenie znamená získať energiu na útek.

Oblizujem si pery.

„Aký je dnes deň?“ spýtam sa.

„Naozaj si myslíš, že je to dôležité?“ vyštekne Rick. „Nemáš právo klásť otázky.“

Snažím sa neodvrávať. Moje pery sa chvejú túžbou vyplúť na nich odporne, nenávisťné slová. Podarí sa mi zadržať ich.

„Je štvrtok,“ odpovie doktor Garrison a nevšima si zvrátený pohľad špinavého muža.

Štvrtok...

Od autonehody uplynulo už päť dní.

Zade ma už hľadá. S najväčšou pravdepodobnosťou ide zošaliť a vyvádza... Ježiši, asi zabije veľa ľudí. Nie, *určite*. Začnem sa usmievať. Áno, ten chlap ma poriadne skazil.

„Niečo smiešne?“ spýta sa Rick.

Potlačím úsmev a pokrútim hlavou. Myslím na to, že ak zomriem ja, zomrú aj oni. A ich koniec bude oveľa horší ako môj.

V hlave sa mi rodia predstavy o všetkých spôsoboch, akými Zade všetko zničí. Viečka mám ťažké, únava mi uberať aj z toho malého prívalu adrenalínu, ktorý som mala v krvi.

Traja muži ma pozorne sledujú. Ani v mojom otrasenom, zlomenom stave nepotrebujem vedca, aby mi povedal, že nech už ma nado-
poval čímkoľvek, morfium to nie je.

Pohľad mi padne na Ria a viečka sa mi mimovoľne zatvoria, kým sa nedonútim otvoriť ich. Jeho pery sa v kútikoch nadvihnú, v tých tmavých jamách sa krúti suché pobavenie.

„Je čas ísť spať, princezná.“

8. júna, 2008

Čo som doriti urobila, že som si toto zaslúžila? Mám dvad-
sať. DVADSAŤ. A teraz zomriem. Ježiši

A jediné, na čo dokážem myslieť, je, čo sa stane mojej malej
sestre. Mama sa o ňu nedokáže postarať, ani keby od toho
závisel jej život.

KUPVA, moja sestra zomrie tiež.

To vedomie ma boľo oveľa viac ako to, čo mi robia títo muži.
Viac ako to, čo mi robí Francesca.

Je to fyzické. Nemajú silu zlomiť ma vnútorne, keď už som
skurvene zlomená.

Molly